

"Idiotul", are un personaj, Printul Mișkin, care văzând o astfel de icoană, se întreabă: "Este posibil ca oamenii care pictează astfel de lucruri, care se închină și sărută imagini așa teribile să fie creștini?" Cum e posibil să vezi o astfel de icoană și să crezi în Hristos? Nu! La noi nu e așa!

Credința noastră este credința bucuriei, credința păcii, credința iubirii. La noi, în icoanele noastre nimic nu este urât. Nici Iuda nu este urât. Uitați-vă la tablourile lui Hieronymus Bosch sau ale altcuiva, să vedeți cât de monstruos și urât îl pictează pe Iuda. Nu! Noi îl pictăm pe Iuda frumos, ca și pe ceilalți Apostoli. Și el a fost victima diavolului, și el a fost înșelat. A fost o victimă. Nicăieri în icoana ortodoxă nu veți vedea chip urât.

Nici pe Iuda! O astfel de pace învăluie întreaga artă a Bisericii Ortodoxe. [...]

De aceea, și în durerea și în înfrustarea lui, creștinul se bucură, nu pentru că suferă și e întristat, ci pentru că știe ce finalitate au toate acestea, că toate vor rămâne în urmă, iar el va petrece în bucurie. Că toate aceste vor fi lăsate aici, iar el se va odihni unde dreptii se odihnesc. Reamintiți-vă imnul bucuriei, imnul dragostei, al apostolului Pavel, și veți înțelege. De ce? Cine iubește astfel, se bucură. Nu are bucurie cel care îi urăște pe ceilalți, cel care are răutate înlăuntrul său. Acesta s-a despărțit de Cel care ne-a adus Bucuria și Viața.

Sursa: corortodox.blogspot.com

PROGRAMUL LITURGIUC

Marti 25 februarie	18:00	Sfântul Maslu
Sâmbătă 29 februarie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 1 martie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Romani 13, 11-14; 14, 1-4; Ev. Matei 6, 14-21; glas 4 → Duminica Izgonirii lui Adam din Rai (a Lăsatului sec de brânză)
	18:00	Vecernia Iertării

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului vă puteți abona pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, Capitală

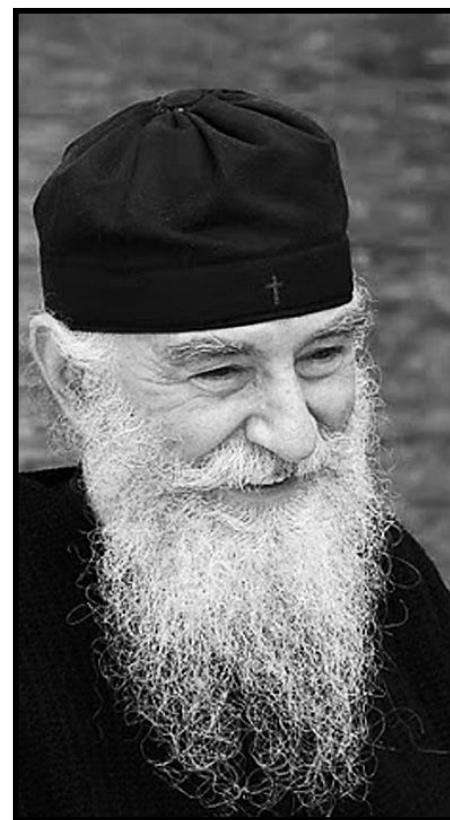

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Întru aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii față de alții.” – Ev. Ioan 13, 35

Nr. 329 / 23 februarie 2020

GHERON NIKON

NEA SKITI
SFÂNTUL MUNTE ATHOS

CREDINȚA BUCURIEI

Durerea este ceva străin de viața omului. De aceea, nimeni nu vrea să sufere. Stricăciunea, durerea și moartea nu le-a creat Dumnezeu, nu le-a dat Dumnezeu omului. Scrie în Înțelepciunea lui Isus Sirah în Vechiul Testament: „Dumnezeu nu a creat moartea”. Tot acest rău a fost alegerea noastră.

Când Adam a hotărât să trăiască independent de Dumnezeu, să trăiască fără nicio legătură cu Cel ce a spus: „Eu sunt Viața”, când a hotărât Adam să trăiască de unul singur și a întins mâna către fruct, către desfătare, către plăcere, lucru pe care el însuși l-a ales, atunci Dumnezeu a îngăduit ceea ce a îngăduit. Căci, din nefericire, din câte se petrec, nu sunt toate voia lui Dumnezeu. Se petrec multe pe care Dumnezeu nu le dorește. Dumnezeu vrea ca toți să mergem în Rai, iar noi alegem să mergem în Iad. Nu vom da vina pe

Dumnezeu pentru asta. Alegerea ne aparține. Și tocmai această nesocotire a poruncilor lui Dumnezeu, care a adus durerea și moartea, se cheamă păcatul strămoșesc, acesta este păcatul strămoșesc, această nesocotire a lui Dumnezeu și hotărâre de a trăi singuri, fără Dumnezeu. Și a venit suferința pe pământ. Și pentru că Hristos a venit și a suferit, a pățimit și S-a răstignit ca să-l biruiască pe cel ce are stăpânirea morții, adică pe diavol.

Creștinismul apusean a văzut suferința ca un lucru bun. Hristos a pățimit, Hristos a suferit pentru ca noi să ne mântuim. Așadar, suferința ne-a fost de folos. De aceea, pentru creștinismul apusean durerea, patimile, răstignirea lui Hristos au un rol principal în învățătură și mântuire.

Noi punem accentul pe Înviere. Iar cea mai mare sărbătoare a noastră este Paștele și nu răstignirea. Chiar și în Săptămâna Mare noi, ortodocșii, cântăm: „Închinămu-ne Patimilor Tale, Hristoase. Arată-ne nouă și slăvită Învierea Ta”. Chiar și în durere și întristare noi ne gândim la bucurie și la Înviere. Sunt două abordări total diferite ale problemei suferinței. Dând acum o valoare morală apuseană suferinței «este bine să suferi pentru că și Domnul a

suferit și te faci și tu părtaş muceniei Domnului, te mântuiești prin suferință» toate acestea duc la situații și manifestări extreme ale durerii. Cum erau cei din Evul Mediu care practicau autoflagelarea. Se autoflagelau ca să sufere. Sau un alt fenomen extrem: stigmatetele. Apăreau găuri în mâinile și picioarele cuiva numai pentru că voiau să sufere precum Hristos. Cazuri patologice psihosomatice de cele mai multe ori. Și dacă ar fi numai asta. Era o călugăriță catolică care avea stigmatetele lui Hristos, avea găuri în picioare și de fiecare dată în Vinerea Mare sângera. Ca și Hristos. Numai că deși era culcată invers, în loc să curgă în jos, sângele o lua în sus. Și zicem: „Doamne ferește!” Nu, la noi nu e așa.

De aceea au atâta succes în Occident mișcări precum budismul, New Age care spun: „Noi am venit să vă eliberăm de acest creștinism care vă spune că este frumos să suferiți, că este bine să suferiți. De un creștinism care elogiază și îndreptățește suferința și, ca în cazurile amintite, provoacă suferința.” Tocmai de aceea lumea urmează acestor mișcări. Ca să scape de o religie care acceptă suferința ca pe un lucru bun. Toți marii combatanți ai creștinismului de la Nietzsche, Camus până la cei

din zilele noastre, nu-și pot închipui că și noi respingem acest creștinism centrat pe cultul suferinței.

Credința noastră nu este aceasta, că suferința este un lucru bun. Că boala este un lucru bun. «Te-ai îmbolnăvit, suferi, înseamnă că te-a sărutat Hristos» spune o sfântă din Apus. Nu! Dacă era un lucru bun, venind Hristos, n-ar fi tămăduit niciun bolnav. Și totuși a tămăduit cât de mulți a putut. Suferința nu este bună. De aceea, tot ceea ce resping atei din Occident respingem și noi. Tragedia lor este că nu știu că ceea ce resping nu este credința Bisericii noastre Ortodoxe. Nu cunosc Biserica Ortodoxă. Nici Biserica Ortodoxă, nici teologia ortodoxă, nici modul de viață ortodox.

De aceea este bine să nu-i judecăm pe cei ce merg la întruniri occidentale. Să meargă. Doar să nu cedeze niciodată în probleme de credință. Să mergem. Să nu lipsim. Căci dacă lipsești tu, locul tău îl ia altcineva și va transmite ale sale. Să fim prezenți pretutindeni. Dar să nu cedăm în ceea ce privește problemele credinței noastre. Să nu credem că oamenii știu ce înseamnă Ortodoxia. Nu știu. Și tocmai pentru că vor să cunoască ceva din ceea ce resping, dintr-un creștinism al suferinței și al tristeții, se duc ori în India, ori în vreo ramură New Age.

Și îi vezi pe unii că fac yoga, iar alții nu știu ce teorii să invoce ca să scape de acest creștinism al suferinței care încuviințează suferința, care încununează suferința. [...]

Sunt iconar. Noi, cei ce viețuim în Chilizii, ca să putem trăi, căci Chilizile nu au niciun venit, nu au bunuri, toți cei ce trăim în Chilizii facem ce putem pentru a ne asigura cele necesare traiului. Amenajăm grădini, cei care au barcă pescuiesc, mai ajută și lumea, facem rucodelie, alții împletesc și vând metanii, alții fac tămâie și o vând. Noi suntem iconari. Mi-a plăcut de mult pictura. Știți cât m-a impresionat un tablou cu pogorârea de pe cruce din Apus al lui Mantegna? Este reprezentat Hristos, cu tălpile chiar înaintea chipului Său, și cu mâinile îndoite la dreapta și la stânga. Și vezi niște găuri în mâinile și tălpile lui, de rămâi fără cuvinte. Cu atâta verosimilitate încât ai impresia că poți pune degetul în gaură. O imagine anatomică înfricoșătoare! Un alt tablou, "Răstignirea" de Matthias Grünewald, am rămas fără cuvinte în fața a ceea ce am văzut. Pironiseră pe cruce un cadavru, care începuse să se înverzească și avea limba scoasă din gură. Și-mi spun: "Este acesta Hristos?" Dostoievsky, într-un roman al său,